

Kedves Testvérem!

Lassan egy újabb hét telik el ebből a böjti időszakból. Most is hiába vágyódunk – vagy nem – a templomi közösség után, otthon kell maradnunk – ha tehetjük. Napok, hetek óta minden a koronavírusról szól körülöttünk. (A migránsokról nem, vagy csak alig esik szó mostanában...) Őszintén szólva – kezdek belefáradni. Belefáradok a telefonom pittyegő hangjának hallgatásába, a jelző lámpácska villogásának észlelésébe. Jelzik, hogy újabb üzenet érkezett, de nem ám attól, akitől várom, hanem egy újabb fontosnak vélt hír, vagy adat a koronavírussal kapcsolatban. Belefáradtam. Pedig ki a megmondhatója, hogy meddig fog ez még tartani?... Csak az Isten...Éppen ezért én ma is az ő ígéjébe kapaszkodom és ezt tanácsolom Kedves Testvéremnek is. Egyházunkban böjti 5. vasárnapját Judica vasárnapnak is nevezik. Azt jelenti: „ítélj meg”. A 43. zsoltár 1-2. versének kezdő szavairól kapta a nevét. „Ítéld meg, Istenem, és ments meg engem, mert te vagy oltalmazó Istenem.” Az ítélet szónak nincsen jó íze a szánkban, különösen, ha a rólunk szóló ítéletről olvasunk. Bizony, jelenlegi nehéz helyzetünket tekinthetjük Isten ítéletének rajtunk és az egész világon, de ez, – ahogyan sokan elmondták és leírták már előttem az elmúlt napokban is – sokkal inkább próbatétel. Hitünk próbája. Ha módunkban áll, a napokban olvassuk el Bibliánkból 1Mózes 22, 1-14-et. Ábrahám hitének a próbájáról van szó a jelzett helyen. Mondhatjuk, 100 évébe telt Ábrahámnak, amíg megtanulta teljes mértékben rábízni életét, szeretteit, jövőjét Istenre, tudva – sejtve –, hogy Istennél van a gondviselés. Bár ő a hit példaképe lehet számunkra, hosszú élete során bizony ő is sokszor elbukott. Nem tudott 100%-ban bízni Isten ígéretében, hogy nagy néppé teszi őt.

Isten sokszor és sokféleképpen próbára tesz minket is életünk során. Mi pedig bukdácsolunk a rögös úton, el-elbukunk, le-letérünk célt tévesztve a Hozzá vezető úton. Így aztán méltán idegenkedünk az olyan szavaktól, mint az ítélet. „Ítéld meg, Istenem...” Ha te megítélsz engem, abból én nem jöhetek ki jól, hisz te magad látod Istenem, mennyiszer elestem már a hit útján... - mondanánk, mondjuk Istennek. És mégis, mégis van miért bízunk Isten oltalmazó, gondviselő szeretetében. Ideírom azt az ígét, amelynek kapcsán mindez előjött, és feltört bennem. „(Jézus) viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük. Mert ilyen főpap illet hozzánk: szent, ártatlan, szeplőtlen, akit a bűnösöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél. Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul.” (Zsid 7,24-27). Azt jelenti ez, Kedves Testvérem, hogy a bozótban szarvánál fogva fennakadt kos a Morijá hegyén, ahová Ábrahámnak Izsákkal fel kellett mennie, nem más, mint Jézus Krisztus előképe. Jézus Krisztus a helyettes áldozat, akit az isteni gondviselés feláldozott Moriján, a Golgotán. Ábrahám idejében Morijának nevezték azt a hegyet, amelyen Jeruzsálem felépült. És tudjuk, hogy Jézust Jeruzsálemben ítélték halálra, és a városhoz tartozó Golgota-hegyen feszítették keresztre. Jézus az az örök főpap, akit nem Mózes törvényeinek értelmében (2 Mózes 29) ruháztak fel a papi tisztséggel és mutattak be érte engesztelő áldozatokat, így készítve fel a szent szolgálatra, hanem Jézus maga az áldozat és az áldozatot

bemutató főpap. Az ő áldozatát nem kell újra, meg újra megismételni. Az ő áldozata egyszer s mindenkorra elégséges valamennyiünk bűnének eltörlésére. Jézus tehát az áldozat és az áldozó egyszemélyben, aki azért adta magát engesztelő áldozatul, hogy amikor Isten megítél minket, akkor ne a bűneink miatt elítélő bírót lássuk benne, hanem az oltalmazó, gondviselő Istent. Egy másik nagyon fontos üzenet ebből a Zsidókhoz írt levélrészletből az, hogy ez a helyettes áldozat és örök főpap – Jézus - közben jár Istennél, és esedezik értünk, mint egy mindenre elszánt jó ügyvéd. A pásztorok Pásztora ismeri övéit. Tudja, kiben mi lakozik, ismeri félelmeinket, aggodalmainkat, betegségeinket, bajainkat, örömeinket, szükségünket... Ismeri bukásaink mozgató rugóit. Ismeri övéit kívülről és belülről. Közben jár és esedezik értünk. Nekünk pedig hozzá kell folyamodnunk könyörgéseinkben, mert általa van szabad utunk Istenhez, a mi mennyei Atyánkhoz, aki Krisztusért igaznak fogad el ítéletében, ha hiszünk benne, ha bizalommal helyezzük életünket az ő kezébe. Testvérem, itt az idő. Itt a próbatétel ideje. Hiszed-e, hogy Jézus Krisztus a te bűneidért is meghalt a Golgota oltárán? Hiszed-e, ha rábízod ügyedet, érted is esedezik, érted is közbenjár?

Imádságainkban tárjuk bátran Isten elé kéréseinket!

Imádkozzunk – hálaadással azért, hogy még élünk, hogy velünk vannak szeretteink. Könyörögjünk azért, hogy megszabaduljunk a vírus okozta rabságból. Imádkozzunk azokért, akik életükért küzdenek a betegágyakon. Könyörögjünk azokért, akik a gyógyítás, az ápolás, a gondoskodás nehézségeit hordozzák napok, hetek óta. Egészségügyben, szociális szférában, élelmezésben, közszolgálatban

dolgozókért. Vezető beosztásban levőkért. Pedagógusokért. A felnövekvő nemzedékért. Közben és távolban levő szeretteinkért. A világért...Közösségeinkért...gyülekezeteinkért... A sor tetszés szerint folytatható...

Miatyánk...

Az Úr áldjon meg, és őrizzen meg téged! Az Úr világosítsa meg az ő arcát rajtad és könyörüljön rajtad! Az Úr fordítsa arcát feléd, és adjon néked békességet! Ámen

(Kovács Erzsébet)